

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง "การศึกษาพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6" มีวัตถุประสงค์ในการวิจัย ดังนี้

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเอง 5 ประเภท ได้แก่ การแก้ไขโดยเปลี่ยนแปลงข้อมูล การแก้ไขโดยปรับให้เหมาะสม การแก้ไขข้อผิดพลาด การแก้ไขโดยปรับบางส่วนของคำหรือวลี และการแก้ไขอื่น ๆ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงและต่ำ
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศ

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยดำเนินการสุ่มตัวอย่างประชากรนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2544 ด้วยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Random Sampling) ได้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ 40 คน และนักเรียนแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศ 40 คน รวมเป็นจำนวนตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น 80 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วยเครื่องมือ 2 ชุด คือ

1. แบบสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบด้วย กิจกรรมบทบาทสมมติประเภทหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information-Gap) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยผสมผสานแนวคิดของโจนส์ (Jones, 1991: 218) และ คอร์มอส (Kormos, 2000a: 349-351) และแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนตามแบบสอบของอิสราเอลิ (Israeli Exam, cited in Ur, 1996: 135)

2. แบบสังเกตพฤติกรรมกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในการแก้ไขคำพูดด้วยตนเองโดยผู้วิจัยเป็นผู้สังเกต แบบสังเกตนี้ผู้วิจัยได้ดัดแปลงมาจากการจำแนกประเภทการแก้ไขคำพูดด้วยตนเองตามแนวคิดและงานวิจัยของคอรัมอส (Kormos, 2000a: 343-384, 2000b: 145-167) ประกอบด้วยพฤติกรรมกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเอง 5 ประเภท ได้แก่ การแก้ไขโดยเปลี่ยนแปลงข้อมูล (D-Repair) การแก้ไขโดยการปรับให้เหมาะสม (A-Repair) การแก้ไขข้อผิดพลาด (E-Repair) การแก้ไขโดยปรับบางส่วนของคำหรือวลี (R-Repair) และการแก้ไขอื่น ๆ (Others)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยทั้ง 2 ชุดได้รับการตรวจสอบความถูกต้องของภาษาจากอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน และผ่านการทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างก่อนนำมาใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากร พบว่ามีความเหมาะสมของเวลาในการทดสอบและประสิทธิภาพในการกระตุ้นการพูดภาษาอังกฤษ และไม่มีปัญหาในการใช้แบบสังเกตพฤติกรรมกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ผู้วิจัยได้หาค่าความสอดคล้องของการประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษระหว่างผู้เชี่ยวชาญกับผู้วิจัย ระหว่างผู้เชี่ยวชาญกับผู้ช่วยวิจัย และระหว่างผู้วิจัยกับผู้ช่วยวิจัย ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของการตรวจให้คะแนนเท่ากับ 0.82, 0.85 และ 0.97 ตามลำดับ ผู้วิจัยได้หาค่าความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองระหว่างผู้เชี่ยวชาญกับผู้วิจัย ระหว่างผู้เชี่ยวชาญกับผู้ช่วยวิจัย และระหว่างผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย ได้ค่าความสอดคล้อง เท่ากับ 0.90, 0.87 และ 0.87 ตามลำดับ ผู้วิจัยหาค่าความเที่ยงของการสังเกตของผู้วิจัยและของผู้ช่วยวิจัย จำนวน 2 ครั้งในช่วงเวลาที่ต่างกัน ได้ค่าความเที่ยงของการสังเกตของผู้วิจัยเท่ากับ 0.90 และของผู้ช่วยวิจัยเท่ากับ 0.87

ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยร่วมกันเก็บรวบรวมข้อมูล โดยนำแบบสอบถามวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากร จำนวน 80 คน คนละ 5 นาที พร้อมกันนี้ ผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในการแก้ไขคำพูดด้วยตนเองโดยได้บันทึกเสียงของกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนไว้ด้วย หลังการทำกิจกรรมบทบาทสมมติ ผู้วิจัยเปิดเทปเพื่อให้กลุ่มตัวอย่างแต่ละคนอธิบายพฤติกรรมกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษนั้นโดยทบทวนถึงกิจกรรมที่ทำเพื่อให้ได้ข้อมูลครบถ้วนที่ชัดเจนและถูกต้องในการจำแนกประเภทของพฤติกรรมกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียน ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยบันทึกความถี่เพิ่มเติมลงในแบบสังเกตพฤติกรรมกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนแต่ละคน โดยในระหว่างนั้น ผู้วิจัยจะทำการบันทึกเทปไปด้วยเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของการบันทึก

ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ รวมใช้เวลาสำหรับนักเรียนแต่ละคน 10-15 นาที จากนั้นผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการตรวจให้คะแนนด้วยแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน แล้วนำคะแนนในส่วนที่วัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษมาเรียงลำดับคะแนนจากน้อยไปหามาก แบ่งกลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษกลุ่มสูง กลุ่มต่ำ โดยใช้เทคนิคร้อยละ 27 ของจำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร ได้กลุ่มตัวอย่างประชากรที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูง จำนวน 22 คน และกลุ่มที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำ จำนวน 22 คน รวมทั้งสิ้นจำนวน 44 คน ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาแจกแจงความถี่ของพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเอง หาค่าร้อยละของพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่ปรากฏ เปรียบเทียบความถี่พฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงและต่ำ และเปรียบเทียบพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศ โดยใช้ไคสแควร์

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. พฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ พฤติกรรมการแก้ไขข้อผิดพลาด รองลงมา คือ พฤติกรรมการแก้ไขโดยเปลี่ยนแปลงข้อมูล พฤติกรรมการแก้ไขโดยปรับให้เหมาะสม พฤติกรรมการแก้ไขโดยปรับบางส่วนของคำหรือวลี และพฤติกรรมการแก้ไขอื่น ๆ เช่น การแก้ไขคำพูดจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ การแก้ไขแบบแฝง ตามลำดับ เมื่อพิจารณาแยกตามประเภทพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองพบว่า พฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองประเภทการแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ พฤติกรรมการแก้ไขข้อผิดพลาดด้านการออกเสียง ส่วนพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองประเภทการแก้ไขโดยเปลี่ยนแปลงข้อมูลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ พฤติกรรมการแก้ไขโดยละทิ้งข้อความ พฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองประเภทการแก้ไขโดยปรับให้เหมาะสมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ พฤติกรรมการแก้ไขระดับข้อมูลให้เหมาะสม พฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

ประเภทการแก้ไขโดยปรับบางส่วนของคำหรือวลีที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ พฤติกรรมการแก้ไขโดยปรับบางส่วนของคำ และพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองประเภทการแก้ไขอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ การแก้ไขคำพูดจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงและต่ำ มีพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาแยกตามประเภทพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงและต่ำ มีพฤติกรรมการแก้ไขโดยเปลี่ยนแปลงข้อมูล พฤติกรรมการแก้ไขโดยปรับให้เหมาะสม พฤติกรรมการแก้ไขข้อผิดพลาด และพฤติกรรมการแก้ไขอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน แต่มีพฤติกรรมการแก้ไขโดยปรับบางส่วนของคำหรือวลีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาแยกตามพฤติกรรมรายย่อยของพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองในแต่ละประเภทพบว่า สำหรับพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองประเภทการแก้ไขโดยปรับให้เหมาะสม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงและต่ำ มีพฤติกรรมการแก้ไขระดับของข้อมูลให้เหมาะสม และพฤติกรรมการแก้ไขเพื่อปรับปรุงภาษาให้สละสลวยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองประเภทการแก้ไขข้อผิดพลาด นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงและต่ำ มีพฤติกรรมการแก้ไขข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองประเภทการแก้ไขโดยปรับบางส่วนของคำหรือวลี นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงและต่ำ มีพฤติกรรมการแก้ไขโดยปรับบางส่วนของคำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศ มีพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาแยกตามประเภทพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศ มีพฤติกรรมการแก้ไขโดยเปลี่ยนแปลงข้อมูล การแก้ไขโดยปรับให้เหมาะสม และการแก้ไขอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน แต่มีพฤติกรรมการแก้ไขข้อผิดพลาดและการแก้ไขโดยปรับบางส่วนของคำหรือวลีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาแยกตามพฤติกรรมรายย่อยของพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองในแต่ละประเภทพบว่า สำหรับพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองประเภทการแก้ไขข้อผิดพลาด นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-

คณิตศาสตร์ และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศ มีพฤติกรรมการแก้ไขข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองประเภทการแก้ไขโดยปรับบางส่วนของคำหรือวลี นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศ มีพฤติกรรมการโดยปรับบางส่วนของคำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยดังกล่าว มีประเด็นที่นำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. ผลการวิจัยพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า พฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ พฤติกรรมการแก้ไขข้อผิดพลาด รองลงมา คือ พฤติกรรมการแก้ไขโดยเปลี่ยนแปลงข้อมูล พฤติกรรมการแก้ไขโดยปรับให้เหมาะสม พฤติกรรมการแก้ไขโดยปรับบางส่วนของคำหรือวลี และพฤติกรรมการแก้ไขอื่น ๆ ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ คอรัมอส (Kormos, 2000a: 355) ที่ศึกษาการแก้ไขคำพูดด้วยตนเองของผู้เรียนภาษาอังกฤษชาวฮังการี พบว่า การแก้ไขข้อผิดพลาดมีจำนวนร้อยละสูงสุดในการแก้ไขคำพูดด้วยตนเอง รองลงมา คือ การแก้ไขโดยปรับให้เหมาะสมและการแก้ไขโดยเปลี่ยนแปลงข้อมูลซึ่งมีสัดส่วนเท่ากันตามด้วยการแก้ไขโดยปรับบางส่วนของคำและวลี และการแก้ไขอื่น ๆ ตามลำดับ ทั้งนี้ พฤติกรรมการแก้ไขข้อผิดพลาดซึ่งเป็นการแก้ไขคำศัพท์ การออกเสียง และไวยากรณ์ เป็นพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เกิดขึ้นมากที่สุด (ร้อยละ 33.85) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะถึงแม้ประเทศไทยจะจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวคิดการสอนเพื่อการสื่อสาร (กระทรวงศึกษาธิการ, 2539: 81) ที่ควรเน้นที่ความสามารถในการใช้ภาษาสื่อความหมายให้เหมาะสมและเพียงพอมากกว่าความถูกต้องของภาษา แต่พฤติกรรมการเรียนการสอนในห้องเรียนภาษาอังกฤษยังเน้นรูปแบบและไวยากรณ์ทางภาษา (วรรณิ ไชยวิมานนท์, 2533: บทคัดย่อ) ดังที่ คอรัมอส (Kormos, 2000a: 374) กล่าวว่า “ผู้พูดภาษาต่างประเทศที่ได้รับการเรียนการสอนอย่างเป็นทางการในประเทศต่าง ๆ ซึ่งการสอนไวยากรณ์อย่างชัดเจนยังคงมีบทบาทสำคัญในหลักสูตร การปฏิบัติงานด้านการสอนประจำวันของครู และการทดสอบทางภาษาในระดับประเทศ จึงทำให้ผู้เรียนมีความตั้งใจในการทำการแก้ไขรูปแบบทางภาษามากกว่าเนื้อหาทางข้อมูล” และ แวน เฮสท์ (van Hest, 1996b: 5) ได้ตั้งข้อสังเกตว่า ผู้เรียน

ภาษาที่สองมักพบว่าพะวงกับความถูกต้องด้านภาษามากกว่าคำพูดไม่เหมาะสมเนื่องจากผู้เรียนเห็นว่าคำพูดที่ไม่เหมาะสมสร้างปัญหาให้แก่คู่สนทนาน้อยกว่าความถูกต้องของภาษา นอกจากนี้ คราเชน (Krashen, 1994: 61) ยังให้มุมมองที่น่าสนใจว่า ผู้พูดภาษาที่สองมีแนวโน้มที่จะพยายามแก้ไขข้อผิดพลาดเพราะเห็นว่าแก้ไขได้ง่าย เนื่องจากเป็นการแก้ไขที่ไม่จำเป็นต้องใช้การปรับโครงสร้างคำพูดขึ้นใหม่อย่างมากมาย เพียงแต่ประยุกต์ใช้กฎไวยากรณ์ง่าย ๆ หรือถึงความจำด้านรูปแบบการออกเสียงหรือรูปแบบหน่วยคำของศัพท์ที่มีอยู่เท่านั้น (Kormos, 1999a: 325-326) ซึ่งพฤติกรรมการแก้ไขข้อผิดพลาดถือว่าเป็นกลวิธีการแก้ไขคำพูดด้วยตนเองที่ง่ายที่สุดในแง่ภาษาศาสตร์จิตวิทยา (Kormos, 2000b: 161)

ส่วนผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีพฤติกรรมการแก้ไขโดยเปลี่ยนแปลงข้อมูลและพฤติกรรมการแก้ไขโดยปรับให้เหมาะสมเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเป็นลำดับรองลงมา ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกิจกรรมที่ใช้ในการกระตุ้นให้ผู้ทดสอบพูดในงานวิจัยนี้เป็นกิจกรรมบทบาทสมมติประเภทการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) ซึ่งเป็นการปฏิสัมพันธ์เกี่ยวกับการจองห้องอาหารส่วนตัวในภัตตาคารระหว่างลูกค้าและผู้จัดการภัตตาคาร นักเรียนในฐานะผู้จัดการภัตตาคารจำเป็นต้องให้ข้อมูลเกี่ยวกับห้องอาหารส่วนตัวให้เพียงพอและให้ความกระจ่างเกี่ยวกับเงื่อนไขของทางภัตตาคารแก่ลูกค้าสำหรับการตัดสินใจของลูกค้าที่จะจองห้องอาหารส่วนตัวในภัตตาคาร ในขณะเดียวกันด้วยฐานะของผู้จัดการภัตตาคารที่เป็นผู้ให้บริการ นักเรียนจำเป็นต้องแสดงความสุภาพเพื่อเป็นการให้เกียรติแก่ลูกค้า ด้วยลักษณะกิจกรรมเช่นนั้นจึงทำให้มีพฤติกรรมการแก้ไขโดยเปลี่ยนแปลงข้อมูลและพฤติกรรมการแก้ไขโดยปรับให้เหมาะสมเกิดขึ้นเป็นลำดับรองลงมา

2. ผลการวิจัยพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองในแต่ละประเภทของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า

2.1 พฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองประเภทการแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ พฤติกรรมการแก้ไขข้อผิดพลาดด้านการออกเสียง คิดเป็นร้อยละ 64.40 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของนูทบูม (Nooteboom, 1980: 87-95) ที่ศึกษาประมวลข้อมูลของเมอร์ริงเจอร์ (Meringer's Corpus) พบว่า ในประมวลข้อมูลดังกล่าวมีการแก้ไขคำพูดด้วยตนเองด้านการออกเสียงสูงสุด คิดเป็นร้อยละ 75 ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากในการพูดนั้น การออกเสียงเป็นเรื่องที่สำคัญ การออกเสียงที่ไม่ถูกต้อง ไม่ชัดเจนอาจกลายเป็นอุปสรรคต่อการสื่อสาร และการออกเสียงผิดยังเป็นสิ่งที่ทั้งผู้พูดและผู้ฟังสังเกตเห็นได้

ง่ายมากกว่าคำศัพท์และไวยากรณ์ ผู้พูดจึงตรวจพบการออกเสียงผิดได้บ่อยครั้ง และแก้ไขการออกเสียงของตนให้ถูกต้องอยู่เสมอเพื่อหลีกเลี่ยงโอกาสที่จะเกิดความเสียหายในการพูดผิดต่อหน้าผู้ฟัง ด้วยเหตุนี้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จึงมีความกังวลในเรื่องการออกเสียงมากเป็นพิเศษ และเป็นเหตุให้มีพฤติกรรมกำเริบข้อผิดพลาดด้านการออกเสียงมากกว่าคำศัพท์และไวยากรณ์ นอกจากนี้ เสียงเป็นองค์ประกอบย่อยของภาษาที่ไม่ซับซ้อนที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สามารถทำการแก้ไขข้อผิดพลาดดังกล่าวได้ด้วยตนเองโดยไม่ยากนัก

2.2 พฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองประเภทการแก้ไขโดยเปลี่ยนแปลงข้อมูลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ พฤติกรรมการแก้ไขโดยละทิ้งข้อความ คิดเป็นร้อยละ 72.97 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของคอรัมอส (Kormos, 2000a: 357) ที่พบว่าในการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองประเภทการแก้ไขโดยเปลี่ยนแปลงข้อมูลนั้น ผู้เรียนมีการแก้ไขโดยละทิ้งข้อความมากที่สุด ซึ่งเป็นการแก้ไขคำพูดโดยผู้พูดทิ้งข้อความเดิมที่ตั้งใจจะสื่อแล้วแทนที่ด้วยข้อความใหม่ สาเหตุที่มีพฤติกรรมนี้เกิดขึ้นมากกว่าการแก้ไขข้อมูลที่ไม่เหมาะสมและการแก้ไขการเรียงลำดับผิด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากด้วยลักษณะกิจกรรมแบบบทบาทสมมติที่นักเรียนต้องโต้ตอบกับผู้วิจัยในทันที ทำให้นักเรียนมีเวลาในการตรวจสอบข้อมูลที่ผิดพลาด และการเรียงลำดับความคิดในการพูดของตนน้อย แต่นักเรียนต้องสื่อข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติเพื่อให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัยซึ่งรับบทบาทเป็นลูกค้าให้มากที่สุดในเวลาอันจำกัด นักเรียนจึงมีการเปลี่ยนแปลงแผนความคิดในการโต้ตอบกับผู้วิจัยโดยละทิ้งข้อความเดิมที่ตั้งใจจะสื่อแล้วแทนที่ด้วยข้อความใหม่บ่อยมากที่สุด ดังข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 คนหนึ่งที่ทำกรแก้ไขโดยละทิ้งข้อความได้ให้เหตุผลว่า “ตอนแรกผมว่าจะพูดรายการอาหารทั้งอาหารไทยและอาหารฝรั่งต่าง ๆ มีแกงเขียวหวาน ต้มยำกุ้ง ส้มตำ หรือว่าจะป็นซูปหัวหอม ขนมอบัง สเต็ก พิซซ่า แต่ผมว่าคงจะยืดยาวเสียเวลาไปแล้วก็กลัวว่าจะต้องใช้เวลาคิดรายการต่าง ๆ พวกนั้นเป็นภาษาอังกฤษอีกด้วย คงจะใช้เวลาเยอะทำให้ผู้ฟังต้องคอยฟังผม ผมเลยเปลี่ยนใจไม่พูดอาหารในเมนูแล้ว เหลือแต่ Thai food กับ Western food”

2.3 พฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองประเภทการแก้ไขโดยปรับให้เหมาะสมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ พฤติกรรมการแก้ไขระดับของข้อมูลให้เหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 55.70 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของคอรัมอส (Kormos 2000a: 357) ที่พบว่าในการแก้ไขคำพูดด้วยตนเองประเภทการแก้ไขโดยปรับให้เหมาะสมนั้น การแก้ไขระดับของข้อมูลให้เหมาะสมมีสัดส่วนการเกิดขึ้นสูงที่สุด ซึ่งการแก้ไขคำพูดดังกล่าวเป็นการพูดที่ผู้พูดระบุข้อมูลเดิมให้ชัดเจนยิ่งขึ้น สาเหตุที่มีพฤติกรรมนี้เกิดขึ้นมากกว่าการแก้ไขโดยปรับให้เหมาะสมประเภทย่อยอื่น ๆ ซึ่งได้แก่ การแก้ไขการอ้างอิงที่กำวม การแก้ไขศัพท์ให้

สอดคล้องกัน การแก้ไขความเหมาะสมในเชิงปฏิบัตินิยม และการแก้ไขเพื่อปรับปรุงภาษาให้ สละสลวย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการแก้ไขระดับของข้อมูลให้เหมาะสมเป็นเรื่องที่จำเป็นสำหรับ กิจกรรมบทบาทสมมติที่กำหนดไว้ในงานวิจัยนี้ เนื่องจากนักเรียนในฐานะผู้จัดการภัตตาคารจำเป็นต้องให้ข้อมูลที่ถูกต้องและชัดเจนแก่ลูกค้า ซึ่งหากผู้พูดไม่ทำการแก้ไขระดับของข้อมูลให้เหมาะสมอาจก่อให้เกิดปัญหาด้านความเข้าใจผิดของผู้ฟังในการรับข้อมูลเกี่ยวกับภัตตาคารได้ซึ่ง อาจทำให้เสียลูกค้า ไม่มีการจองห้องเกิดขึ้นได้ ดังข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ที่ว่า “ตอนแรกที่ ลูกค้าถามว่ามีไวน์ด้วยหรือเปล่า หนูก็ตอบว่า no, we don't have แต่ no, we don't have ในที่นี้ ของหนูไม่ได้หมายความว่า ที่ร้านไม่มีไวน์ขายให้ลูกค้า แต่หมายความว่า ไม่มีไวน์อยู่ในรายการ เหมามาเนออาหารของร้านชุดนี้ หนูก็เลยต้องรีบขยายความกลัวลูกค้าเข้าใจประโยคของหนูผิดไปว่า ร้านเราไม่มีไวน์ เดี่ยวไม่ยอมจองห้องอาหารเราไว้ฉลองวันเกิด เพราะงานวันเกิดที่ไหน ๆ ก็ต้องมี การดื่มฉลองทั้งนั้น ก็เลยอธิบายต่อว่าไม่มีไวน์อยู่ในเมนูอาหารชุดนี้ แต่คุณสามารถสั่งเพิ่มเติมได้ โดยเราคิดค่าไวน์เพิ่มอีกขวดละ 400 บาท”

2.4 พฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองประเภทการแก้ไขโดยปรับ บางส่วนของคำหรือวลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ การแก้ไขโดยปรับ บางส่วนของคำ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเป็นการแก้ไขที่ทำได้ง่ายและรวดเร็วกว่าการแก้ไขโดยปรับ บางส่วนของวลีซึ่งมีความเย็นเยือกกว่า

2.5 พฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองประเภทการแก้ไขอื่น ๆ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ การแก้ไขคำพูดจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนยังมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ไม่สูงมากนัก แต่นักเรียนยังมีความต้องการที่จะสื่อสาร นักเรียนจึงต้องใช้ความรู้จากภาษาแม่มา ช่วยในการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นเรื่องปกติธรรมดาของนักเรียนที่เรียนภาษาต่างประเทศ (จำนง แก้วเพชร, 2539: 172) ครั้นเมื่อนักเรียนคิดคำพูดในภาษาอังกฤษได้ในภายหลังจึงทำการแก้ไข คำพูดภาษาแม่ของตนให้เป็นภาษาอังกฤษ

3. ผลการวิจัยเปรียบเทียบพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงและต่ำ พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงและต่ำมีพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของคอร์มอส (Kormos, 2000a: 357) ที่ทำการเปรียบเทียบ การแก้ไขคำพูดด้วยตนเองของผู้เรียนภาษาอังกฤษชาวฮังการีที่มีระดับความสามารถทาง

ภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน พบว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาที่สองแตกต่างกันมีการแก้ไขคำพูดด้วยตนเองโดยรวมทุกประเภทแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ทั้งนี้ ผลการวิจัยครั้งนี้ปรากฏว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงมีพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองจำนวน 118 ครั้งซึ่งมากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำซึ่งมีพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองจำนวน 92 ครั้ง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ซาโมท์ และคัพเพอร์ (Chamot and Kupper, 1989: 17) ที่ศึกษาพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชาวอเมริกันระดับมัธยมศึกษาจำนวน 40 คนที่เรียนภาษาสเปนพบว่า ผู้เรียนภาษาที่มีประสิทธิภาพแก้ไขคำพูดด้วยตนเองบ่อยครั้งกว่าผู้เรียนภาษาที่ไม่มีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อินทิตรา นามเมืองรักษ์ (2542: 83) ที่ศึกษาพฤติกรรมการเรียนและกลวิธีสื่อสารในการสนทนาภาษาอังกฤษโดยนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายพบว่า นักเรียนกลุ่มเรียนดีใช้กลวิธีการแก้ไขด้วยตนเอง (ร้อยละ 3.49) มากกว่านักเรียนกลุ่มเรียนปานกลาง (ร้อยละ 3.65) และนักเรียนกลุ่มเรียนอ่อน (ร้อยละ 0.74) ทั้งนี้ นักเรียนกลุ่มเรียนอ่อนยังใช้กลวิธีการแก้ไขด้วยตนเองน้อยที่สุดจากการใช้กลวิธีสื่อสารทั้งหมด 15 กลวิธีที่ทำการศึกษาอีกด้วย การที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงมีพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตัวเองมากกว่านักเรียนที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำนั้น อินทิตรา นามเมืองรักษ์ (2542: 81-82) ให้เหตุผลว่า "กลุ่มที่มีการเรียนรู้ภาษาในระดับต่ำ จะใช้กลวิธีการแก้ไขคำพูดด้วยตนเองน้อย ซึ่งอาจเป็นเพราะมีความรู้ในเรื่องกฎเกณฑ์และรูปแบบในภาษาเป้าหมาย" ทั้งนี้ ในขณะที่ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษามากขึ้นจะมีความสนใจในการตรวจสอบและการแก้ไขคำพูดด้วยตนเองมากขึ้น ซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาสูงมีจำนวนของการแก้ไขคำพูดด้วยตนเองที่สูงขึ้น (Lennon, 1990: 413)

4. ผลการวิจัยเปรียบเทียบพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองในแต่ละประเภทของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงและต่ำ พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงและต่ำ มีพฤติกรรมการแก้ไขโดยเปลี่ยนแปลงข้อมูล พฤติกรรมการแก้ไขโดยปรับให้เหมาะสม พฤติกรรมการแก้ไขข้อผิดพลาด และพฤติกรรมการแก้ไขอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน แต่มีพฤติกรรมการแก้ไขโดยปรับบางส่วนของคำหรือวลีที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการพูดต่ำมีพฤติกรรมการแก้ไขโดยปรับบางส่วนของคำหรือวลีมากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการพูดสูง ซึ่ง

สอดคล้องกับผลการวิจัยของคอรัมอส (Kormos, 1999b: 216) ที่ศึกษาผลของตัวแปรของผู้พูดที่มีต่อพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดด้วยตนเองของผู้พูดภาษาที่สองชาวฮังการีที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษและลีลาทางการพูดแตกต่างกัน ที่ปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมการแก้ไขโดยเปลี่ยนแปลงข้อมูล พฤติกรรมการแก้ไขโดยปรับให้เหมาะสม พฤติกรรมการแก้ไขข้อผิดพลาดไม่แตกต่างกัน ยกเว้นพฤติกรรมการแก้ไขโดยปรับบางส่วนของคำหรือวลีที่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีอิทธิพลมาจากความสามารถทางภาษาที่สอง ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะพฤติกรรมการแก้ไขโดยปรับบางส่วนของคำหรือวลีเป็นพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองเพียงประเภทเดียวที่เป็นลักษณะเฉพาะของผู้พูดที่มีปัญหาด้านความสามารถทางภาษา (Yoshida, 2000: 11) โดยการแก้ไขโดยปรับบางส่วนของคำหรือวลีเป็นการทวนรูปแบบของข้อความเดิมของผู้พูดโดยมิได้มีการเปลี่ยนเนื้อหาของข้อความนั้น ในกรณีนี้ผู้พูดเพียงแต่ทำการดัดแปลงคำหรือวลีเพียงเล็กน้อยโดยอาจเพิ่มคำหรือวลีและ/หรือใช้การถอดความ เพราะไม่แน่ใจถึงความถูกต้องของข้อความแต่พยายามที่จะสื่อข้อความเดิมนั้น ๆ ให้ออกมาเหมือน ๆ กัน จะเห็นได้ว่าในการแก้ไขคำพูดด้วยตนเองประเภทนี้ นักเรียนแทบจะไม่ต้องอาศัยความสามารถทางภาษามากนัก ด้วยเหตุนี้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำจึงใช้พฤติกรรมประเภทนี้มากกว่านักเรียนที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูง

5. ผลการวิจัยเปรียบเทียบพฤติกรรมรายย่อยของพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองในแต่ละประเภทของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงและต่ำ พบว่า

5.1 สำหรับพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองประเภทการแก้ไขโดยปรับให้เหมาะสม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงและต่ำ มีพฤติกรรมการแก้ไขระดับของข้อมูลให้เหมาะสม และพฤติกรรมการแก้ไขเพื่อปรับปรุงภาษาให้สละสลวยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงมีพฤติกรรมการแก้ไขรายย่อย 2 ประเภทนี้มากกว่านักเรียนที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในการทำกิจกรรมบทบาทสมมติในการจองห้องอาหารที่ต้องเน้นความชัดเจนของข้อมูลและความสุภาพในการให้บริการของผู้จัดการภัตตาคารนั้น นักเรียนที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงซึ่งเป็นผู้ที่มีความเข้าใจในธรรมชาติของการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษมากกว่าจึงมีความตระหนักในการระบุ

ข้อมูลแก่ลูกค้าให้ชัดเจนและหมั่นแก้ไขภาษาของตนให้สละสลวยสมเหมาะสมแก่ตำแหน่งผู้จัดการภัตตาคาร

5.2 สำหรับพฤติกรรมแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองประเภทการแก้ไขข้อผิดพลาด นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงและต่ำ มีพฤติกรรมแก้ไขข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงมีพฤติกรรมแก้ไขข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์มากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงมีความรู้ในภาษาเป้าหมายมากกว่า จึงมีคลังคำศัพท์ในภาษาเป้าหมายที่จะนำมาใช้ในการแก้ไขคำพูดของตนเองมากกว่านักเรียนที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำ

5.3 สำหรับพฤติกรรมแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองประเภทการแก้ไขโดยปรับบางส่วนของคำหรือวลี นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงและต่ำ มีพฤติกรรมแก้ไขโดยปรับบางส่วนของคำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำมีพฤติกรรมแก้ไขโดยปรับบางส่วนของคำมากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการปรับบางส่วนของคำเป็นการแก้ไขที่ทำได้ง่ายและรวดเร็ว เพียงแต่อาศัยความรู้ทางภาษาอังกฤษในระดับคำเท่านั้น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำจึงใช้มากกว่า

6. ผลการศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศ พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศ มีพฤติกรรมแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์มีพฤติกรรมแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองมากกว่านักเรียนแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศ ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้และสอดคล้องกับผลการวิจัยของกาญจนา เศียรประภัสสร (2535: 83) ที่ศึกษาความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา พบว่า นักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ใช้กลวิธีการพูดแก้ไขตนเอง (ร้อยละ 0.89) มากกว่านักเรียนแผนการเรียนศิลป์ภาษา (ร้อยละ 0.43) ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่เรียนในโปรแกรม

วิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ส่วนใหญ่เป็นนักเรียนที่เรียนเก่ง (ทัศนารี เทียมศิริ 2530: 53) ย่อมมีความรู้และมีความสามารถในการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองได้มาก จึงเป็นเหตุให้มีพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองมากกว่านักเรียนแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศ

7. ผลการวิจัยเปรียบเทียบพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองในแต่ละประเภทของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศ พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศ มีพฤติกรรมการแก้ไขโดยเปลี่ยนแปลงข้อมูล พฤติกรรมการแก้ไขโดยปรับให้เหมาะสม และพฤติกรรมการแก้ไขอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนทั้งสองแผนการเรียนมีประสบการณ์และระยะเวลาในการฝึกฝนการพูดจากการเรียนวิชาภาษาอังกฤษภายในชั้นเรียนไม่แตกต่างกันมากนัก และใช้กลวิธีการฝึกฝนภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนด้วยตนเองในระดับที่ไม่แตกต่างกัน (ธนิตรา ขวัญใจ, 2537: 112) ซึ่งอาจเป็นเหตุให้นักเรียนทั้งสองแผนการเรียนมีพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองทั้ง 3 ประเภทไม่แตกต่างกัน

อย่างไรก็ตาม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศมีพฤติกรรมการแก้ไขข้อผิดพลาด และพฤติกรรมการแก้ไขโดยปรับบางส่วนของคำหรือวลีที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศมีพฤติกรรมการแก้ไขข้อผิดพลาดมากกว่านักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศซึ่งเป็นแผนการเรียนที่เน้นภาษา นักเรียนจึงมีความตระหนักในด้านภาษามากกว่า นอกจากนี้นักเรียนในแผนการเรียนนี้ยังอยู่ในช่วงเริ่มต้นของการเรียนภาษาต่างประเทศเพิ่มเติมอีกหนึ่งภาษา ซึ่งในการเริ่มต้นเรียนภาษาใหม่นั้น ผู้เรียนต้องเรียนรู้ภาษาในระดับประโยคก่อน ซึ่งประโยคแต่ละประโยคต้องประกอบไปด้วยส่วนย่อยของประโยค เช่น เสียง ศัพท์ โครงสร้าง (อนิรุฑ ชุมสวัสดิ์, 2535: 101) ด้วยสาเหตุเหล่านี้จึงทำให้นักเรียนแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศคอยระมัดระวังรูปแบบภาษาต่างๆ ของตนอยู่ตลอดเวลา ครั้นนักเรียนทำข้อผิดพลาดในการออกเสียง การใช้คำศัพท์ และไวยากรณ์ นักเรียนแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศจึงหมั่นทำการแก้ไขข้อผิดพลาดด้านนี้มากกว่านักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ สำหรับพฤติกรรมการแก้ไขโดยปรับบางส่วน

ของคำหรือวลีนั้น ปรากฏว่า นักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์มีพฤติกรรมการแก้ไข โดยปรับบางส่วนของคำหรือวลีมากกว่านักเรียนแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์มิได้มีความใกล้ชิดกับภาษา มากเท่ากับนักเรียนแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศซึ่งเป็นแผนการเรียนที่เน้นด้าน ภาษาเป็นสำคัญ ทำให้นักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ไม่มีความแน่ใจมากนักกับ ความถูกต้องของภาษาของตน จึงใช้วิธีการแก้ไขโดยปรับบางส่วนของคำหรือวลีซึ่งเป็นการแก้ไข คำพูดที่ช่วยให้ผ่านพ้นสถานการณ์การสื่อสารได้โดยง่ายโดยไม่ต้องอาศัยการตรวจสอบความ ถูกต้องหรือความเหมาะสมของภาษา

8. ผลการวิจัยเปรียบเทียบพฤติกรรมาย่อยของพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษ ด้วยตนเองในแต่ละประเภทของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศ พบว่า

8.1 สำหรับพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองประเภทการแก้ไข ข้อผิดพลาด นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศ มีพฤติกรรมการแก้ไขข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศมี พฤติกรรมการแก้ไขข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์มากกว่านักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศมีจำนวน เรียนชั่วโมงวิชาภาษาอังกฤษมากกว่านักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ จึงทำให้นักเรียนแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศเรียนรู้คำศัพท์มากกว่า และนำคำศัพท์ เหล่านั้นนำมาใช้ในการแก้ไขคำพูดในภาษาอังกฤษได้มากกว่านักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์

8.2 สำหรับพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองประเภทการแก้ไข โดยปรับบางส่วนของคำหรือวลี นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศ มีพฤติกรรมการโดยปรับบางส่วนของ คำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์มีพฤติกรรมการแก้ไขโดยปรับบางส่วนของคำมากกว่านักเรียนแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์มิ ได้มีความคุ้นเคยใกล้ชิดกับภาษาเท่ากับนักเรียนแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศ

จึงทำการแก้ไขโดยปรับบางส่วนของคำซึ่งเป็นการแก้ไขที่สามารถกระทำได้อย่างง่าย ๆ เพียงแต่อาศัยความรู้ทางภาษาอังกฤษในระดับคำเท่านั้น

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเรื่องการศึกษากฎการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ

1.1 จากผลการวิจัยที่พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองประเภทการแก้ไขข้อผิดพลาดซึ่งเป็นการแก้ไขข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ การออกเสียง และโครงสร้าง มากที่สุด แสดงให้เห็นว่า ในการสื่อสารด้วยการพูดนั้น นักเรียนเห็นความสำคัญรูปแบบและไวยากรณ์ทางภาษามากกว่าการนำภาษาไปใช้เหมาะสมกับสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ซึ่งในการสื่อสารที่แท้จริงนั้น จะเน้นการสื่อสารเป็นภาษาในระดับข้อความ (Discourse) มากกว่าระดับประโยค ถึงแม้ว่า ข้อความต้องประกอบด้วย ประโยคและประโยคแต่ละประโยคต้องประกอบไปด้วยส่วนย่อยของประโยค เช่น เสียง คำศัพท์ โครงสร้าง แต่การเข้าใจความหมายของแต่ละประโยค และส่วนย่อยของประโยคไม่ช่วยให้สามารถเข้าใจความหมายของข้อความ หรือการสื่อความหมายของสิ่งที่ต้องการจะสื่อออกมาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เพราะความหมายของข้อความขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันระหว่างประโยค หรือถ้อยคำในข้อความนั้นเป็นสำคัญ และลักษณะภาษาพูดที่เป็นธรรมชาตินั้นไม่จำเป็นต้องถูกต้องตามไวยากรณ์ทุกประการ ดังนั้นควรสอนให้นักเรียนมีความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการสื่อสารด้วยคำพูดและควรสอนให้นักเรียนรู้จักกลวิธีการแก้ไขคำพูดในรูปแบบอื่น ๆ ให้มากขึ้น เช่น การแก้ไขระดับของข้อมูลให้ชัดเจน การแก้ไขเนื้อความให้เหมาะสมในเชิงปฏิบัตินิยมกับสถานการณ์ การปรับปรุงภาษาให้สละสลวย เป็นต้น ซึ่งการใช้กลวิธีดังกล่าวจะสามารถช่วยให้นักเรียนเลือกใช้ภาษาเพื่อถ่ายทอดความหมายได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพมากขึ้น นอกจากนี้ สารสำคัญทางการเรียนการสอนยังชี้ให้เห็นว่าการสร้างข้อผิดพลาดทางภาษานั้นเป็นเรื่องธรรมดา และข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนกระทำเป็นเพียงส่วนหนึ่งของกระบวนการของการเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติซึ่งจะช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนได้เรียนรู้รูปแบบภาษาที่ถูกต้องและเหมาะสมมาก

ขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติ ดังนั้น ครูผู้สอนจึงควรมีทัศนคติที่ถูกต้องเกี่ยวกับข้อผิดพลาดทางภาษา ควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีการแก้ไขคำพูดด้วยตนเอง และไม่ควรรีบแก้ไขในทันทีที่นักเรียนพูดผิด

1.2 จากผลการวิจัยที่พบว่า เมื่อพิจารณาแยกตามประเภทพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่มีพฤติกรรมรายย่อยพบว่า พฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองประเภทการแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ พฤติกรรมการแก้ไขข้อผิดพลาดด้านการออกเสียงมากที่สุด แสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีปัญหาในด้านนี้และเน้นความสามารถในการใช้องค์ประกอบย่อยนี้มากกว่าความสามารถในการใช้ภาษาสื่อความหมายให้เหมาะสม ดังนั้น ครูผู้สอนควรสอนและฝึกการออกเสียงที่ถูกต้องเพิ่มขึ้นให้แก่ นักเรียน

1.3 จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงและต่ำ มีพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองประเภทการแก้ไขโดยปรับบางส่วนของคำหรือวลีที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำมีพฤติกรรมนี้มากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูง ซึ่งพฤติกรรมการแก้ไขโดยปรับบางส่วนของคำหรือวลีนี้เป็นพฤติกรรมที่ชี้ให้เห็นถึงการขาดความสามารถทางภาษาที่สองของตัวผู้พูดเอง ดังนั้น ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษจึงควรช่วยเหลือนักเรียนที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นโดยชี้แนะและฝึกสอนกลวิธีการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองประเภทอื่น ๆ ให้กับนักเรียนมากขึ้น ทั้งนี้ ครูผู้สอนอาจส่งเสริมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนได้โดยอาจแสดงการแก้ไขคำพูดเล็ก ๆ น้อย ๆ ให้นักเรียนดูด้วยการแสดงความแตกต่างระหว่างรูปแบบที่ถูกต้องกับข้อผิดพลาดของนักเรียนหรือกล่าวว่ "What?" และสังเกตว่านักเรียนสามารถแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองได้หรือไม่ หากนักเรียนยังไม่สามารถแก้ไขคำพูดด้วยตนเองได้ ครูผู้สอนอาจพูดทวนคำพูดของนักเรียนโดยให้ข้อมูลภาษาที่ถูกต้อง พร้อมทั้งชี้แนะให้นักเรียนว่าต้องหมั่นคอยดูคำพูดเมื่อสังเกตผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ เพื่อเป็นการเสริมสร้างความตระหนักทางภาษาให้เกิดขึ้นแก่ตัวนักเรียน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาความสัมพันธ์ของพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตหรือนักเรียนในระดับอื่น ๆ เช่น นิสิตระดับมหาวิทยาลัย หรือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5

2.2 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมกำเริบคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองกับพฤติกรรมกำเริบข้อผิดพลาดโดยคร่าววิธีใดที่จะก่อให้เกิดความสำเร็จแก่การเรียนการสอนมากกว่ากัน เพื่อจะได้นำพฤติกรรมดังกล่าวมาใช้ในการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2.3 ควรมีการศึกษาว่าตัวแปรด้านผู้พูด (เช่น ผู้พูดที่เน้นความถูกต้องของการใช้ภาษากับผู้พูดที่เน้นความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา) ประเภทของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (เช่น แบบเน้นการสื่อสารกับเน้นรูปแบบไวยากรณ์) งาน (Task) สำหรับให้นักเรียนแสดง (เช่น งานที่ใช้คำพูดที่เฉพาะเจาะจงอย่างเช่นการเล่าเรื่อง กับงานที่มีโครงสร้างตายตัวน้อยกว่าอย่างเช่น การสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการ) ว่ามีอิทธิพลต่อพฤติกรรมกำเริบคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของผู้เรียนภาษาที่สองหรือไม่

2.4 ควรมีการศึกษาว่าระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนส่งผลต่อเวลาที่ใช้ในการกำเริบคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองหรือไม่โดยใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ที่ทันสมัยช่วยวิเคราะห์

2.5 ควรมีการศึกษาพฤติกรรมกำเริบคำพูดด้วยตนเองในภาษาไทยว่ามีอาการแจ่มแจ้งคล้ายคลึงกับในภาษาอังกฤษหรือไม่ เพื่อจะได้เพิ่มพูนความรู้ในสาขาการผลิตและการเรียนรู้ภาษา (Language Production and Acquisition)